

BLUDY A NEDOROZUMĚNÍ, DŮVĚRYHODNOST ZÁPADNÍCH A RUSKÝCH PŘEDSTAVITELŮ. Thierry Meyssan popsal různé dez/interpretace ukrajinského konfliktu

- CZ24 News | 13. června 2022

UKRAJINA: Válka na Ukrajině je interpretována velmi odlišně v závislosti na tom, zda se jedná o Západ nebo Rusko. Interpretace slov a událostí je značně podmíněna předchozími zkušenostmi každého člověka. Ve skutečnosti nikdo nereaguje na stejné věci a nehledá stejné informace jako ostatní. Nakonec už oba tábory nemají stejné vnímání reality. Tento sled nedorozumění a mylných představ vede k nedorozumění, které může nechtěně vést k velkému konfliktu.

Banderovci

Obě strany, které bok po boku bojovaly proti nacismu, měly v tomto období zcela odlišné zkušenosti, a proto na něj mají odlišné vzpomínky.

✘ Ruský tisk nerozlišuje mezi banderovci a nacisty. Jde o probuzení paměti na „Velkou vlasteneckou válku.“ Když Německo v červnu 1941 zaútočilo na Rusko, to nebylo vůbec připraveno. Šok byl katastrofální. Stalinovi se podařilo sjednotit národ pouze spojenectvím s pravoslavnou církví, proti které předtím bojoval, a osvobozením svých politických odpůrců, kteří byli odsouzeni do gulagu. Připomenout si dnes toto období znamená zavázat se, že uznáme místo každého člověka, dokud brání Národ.

Rusové vnímají současné **banderovce/nacisty** jako existenční **nebezpečí** pro svůj národ. Přitom mají pravdu, protože **ukrajinští nacionalisté** se domnívají, že se „**narodili, aby vyhladili Moskaly**“.

Proto jsou všechny útoky Západu na osobu Vladimira **Putina** nemístné a neúčinné. Pro ruské odpůrce to již není problém. Ať už se jim líbí, nebo ne, Putin je jejich vůdce, stejně jako jím byl **Stalin** od června 1941.

Západní tisk také přirovnal banderovce k nacistům, ale to proto, aby se jeho význam snáze uváděl na pravou míru. V paměti obyvatel západní Evropy ohrožoval nacismus pouze menšiny. Nejdříve byli od smečky oddělení duševně nemocní, nevyléčitelně nemocní a staří, pak Židé a cikáni, kteří zmizeli. Slované si naopak dobře pamatují postupující armády, které srovnávaly se zemí jednu po druhé všechny vesnice, které obsadily. Nikdo nemohl přežít. Nejenže nacismus západním Evropanům nahání méně hrůzy, ale Anglosasové tiše potlačují symboly, které by mohly tuto vzpomínku oživit. Například **britští poradci** pro komunikaci koncem května **změnili** znak **Azovského** pluku. Vlčí hák (**Wolfsangel**) spojovaný s divizí **SS Das Reich** nahradili třemi **trojzubými meči** evokujícími Ukrajinskou národní republiku (**1917-20**). Přitom odstranili **nacistický** znak a nahradili jej **protibolševickým** znakem. Ve většině západoevropských zemích je však Sovětský svaz ztotožňován s Ruskem, přičemž se ignoruje skutečnost, že **většina sovětských vůdců nebyla ruská**.

Britští komunikační poradci ujišťují, že ukrajinští banderovci/náčkové jsou srovnatelní se současnými **západními nacisty**: okrajové skupiny zběsilých lidí. Jejich existenci nepopírají, ale naznačují, že nejsou důležití. Nechávací tak **zmizet** jak stopy po jejich **parlamentní a vládní činnosti** od získání nezávislosti v roce 1991, tak i **podobizny pomníků**, které jim od té doby vyrostly po celé zemi.

Od roku **1991** do roku **2014** světové noviny ignorovaly pomalou **reformaci banderovců** na Ukrajině. V únoru 2014, během svržení zvoleného prezidenta **Viktora Janukovyče**, však všechny novináře pokrývající „revoluci důstojnosti“ zarazila ústřední role krajně pravicových milicí v protestech. Světová média o těchto podivných „**nacionalistech**“ s hákovými kříži informovala. Západní tisk však náhle **přestal vyšetřovat** o měsíc později, když **Krym**, který odmítl připustit převzetí moci těmito extremisty, vyhlásil **nezávislost**. Pokračovat ve zprávách o odklonu Ukrajiny by znamenalo dávat důvod Ruské federaci, která přijala její připojení. Od té doby a po celých **8 let** žádná západní **media** nevyšetřovala například obvinění z únosů a mučení ve velkém měřítku, která se šířila po celé zemi. Protože v tomto období banderovce záměrně ignorovala, nejsou dnes již schopna posoudit jejich politickou a vojenskou roli.

Tato slepota pokračuje i ve vývoji ukrajinské moci během války. Západní **tisk ignoruje** vše, co se týká nastolené **diktatury**: zabavení všech médií státem, zatýkání opozičních představitelů, zabavování majetku lidem, kteří zmiňují historické zločiny banderovců a nacistů atd. Naopak ruskému tisku z tohoto náhlého vývoje nic neuniká a truchlí nad tím, že léta zavíral oči.

Z naší strany jsme napsali – se zpožděním – **historii banderovců**; téma, jemuž nebyla věnována žádná kniha, což je známka toho, že Ukrajina z tohoto úhlu nikoho nefascinovala. Naše práce, přeložená do tuctu jazyků, se konečně dotkla mnoha západních vojenských činitelů a diplomatů. Ti nyní vyvíjejí tlak na své vlády, aby přestaly podporovat tyto nepřátele lidstva.

Důvěryhodnost západních a ruských představitelů

Důvěryhodnost vůdce lze posoudit **dvěma způsoby**: buď podle jeho dobrých **úmyslů**, nebo podle jeho **výsledků**. Západoevropané, kteří se ocitli pod ochranou Spojených států, jsou přesvědčeni, že již netvoří dějiny, ale spíše je podstupují. Proto již **nepotřebují politické vůdce** jako v minulém století. Ve skutečnosti volí pouze **manažery**, kteří se prezentují jako ti, kteří mají dobré úmysly. Naopak **Rusové** po zhroucení své země v **Jelcinových** letech chtěli obnovit svou nezávislost a konečně se rozloučit s americkým liberalismem, kterému po dlouhých deset let věřili. Za tímto účelem si zvolili **Vladimira Putina**, jehož účinnost si ověřují. Jejich země se otevřela cizincům a zároveň se stala soběstačnou v mnoha oblastech, včetně potravin. Sankce **NATO** si nevykládají jako trest, ale vzhledem k tomu, že Severoatlantická aliance představuje pouze **12 %** světové populace, jako uzavření se Západu před **zbytkem světa**.

 Bez ohledu na politické režimy se občanští vůdci, kteří usilují o co nejširší sjednocení svého lidu, zdržují lži, aby si udrželi důvěru svých spoluobčanů, zatímco ti, kteří slouží menšině k vykořisťování většiny, jsou nuceni lhát, aby nebyli svrženi. Na druhé straně vojenští vůdci, pokud mají v době míru sklon považovat své sny za realitu, a tedy lhát, jsou v době války povinni držet se co nejbližší skutečnosti, aby zvítězili.

Lidé na Západě jsou poznamenáni velmi silným traumatem, které prožili během útoků z 11. září 2001 a vystoupení amerického ministra zahraničí generála **Colina Powella** v **Radě bezpečnosti OSN** 5. února 2003. Během útoků v New Yorku kroutili hlavou, když viděli lidi vyskakovat z oken a poté se hroutit věže, než si uvědomili, že vysvětlení, která se jim dostávala, neobstojí. Mezi nimi a vedoucími představiteli, kteří předstírali, že těmito nesmyslům věří, vznikla nedůvěra [\[1\]](#). Pak uvěřili tomu, co jim řekl generál, protože voják nemůže lhát o velmi vážné bezpečnostní hrozbě. Nakonec propadli

depresi, když si uvědomili, že celá tato inscenace byla jen záminkou ke svržení vlády, která se stavěla na odpor USA, a ke zmocnění se ropného a finančního bohatství její země. Projev **generála Powella [2]** napsali civilní politici, **Straussové** z Úřadu strategického vlivu (OSI), jak později ostudně přiznal. Tato chybná důvěra stála život více než **milion lidí [3]**. Od roku 2003 přestávají obyvatelé Západu věřit slovům svých vůdců; tento jev je poněkud **méně výrazný ve Francii**, která jako jediná země veřejně generálu **Powellovi** odporovala.

Naopak **Rusové** rozlišují mezi těmi svými vůdci, kteří mluví stejným jazykem jako ostatní, a těmi, kteří hájí kolektivní zájmy. V roce **2000** zpočátku věřili **západnímu diskurzu** a doufali, že i oni zažijí svobodu a prosperitu. Zažili však strašlivý **kolaps**, když sledovali, jak se několik zločinců zmocňuje jejich kolektivního bohatství. Pak se obrátili k bezpečným hodnotám: spoluobčanům, kteří se starají o obecný zájem a jsou **vyškoleni KGB**. Dnes žijí v **naději**, že budou vysvobozeni z toho, co z tohoto období bludů zbylo: **oligarchové** dosazení v zahraničí a jistá **globalistická** buržoazie v **Moskvě** a **Petrohradě**. V těch **prvních vidí zloděje** a jsou rádi, že se jejich majetku, který už země ztratila, zmocňují lidé ze Západu. Pokud jde o ty **druhé**, vědí, že neexistují jen v jejich zemi, ale všude v **globalizovaném** světě. Vidí, že někteří z nich bez lítosti odcházejí. **Pro Rusy se prezidentu Putinovi** a jeho týmu podařilo vyřešit problém s potravinami a vrátit je do práce. Obnovili jejich armádu a chrání je před obnovením nacismu. Samozřejmě není všechno růžové, ale od té doby, co jsou u moci, je to mnohem lepší.

Je NATO největší vojenskou aliancí na světě nebo hrozbou pro Rusko?

Pro Západoevropany, kteří se narodili a vyrostli v regionu pod protektorátem USA, se unipolární uspořádání světa zdálo být samozřejmostí. Protože za posledních šedesát let nezažili válku ve vlastní zemi (Francouzi již dávno zapomněli na útoky v Paříži během alžírské války), nechápou, proč zbytek světa už Pax Americana nechce.

✖ *Třicet hlav států a předsedů vlád NATO. Tvrdí, že rozhodují za lidstvo.*

Rusové naopak zažili brutální dvacetiletý pokles průměrné délky života, když si zvolili Borise **Jelcina** a jeho americké poradce. Kromě toho zažili dvě války ve své provincii **Čečensko** s doprovodnými útoky islamistů od **Beslanu** až po **Moskvu**. Ukrajínští banderovci přišli na pomoc džihádistům z Islámského státu Ičkerija.

Západoevropanům je jedno, že se **NATO** pokusilo zlikvidovat **Charlese De Gaulla** ve Francii, nechalo zavraždit **Alda Mora** v Itálii nebo zorganizovalo **státní převrat** plukovníků v **Řecku [4]**. Tyto události jsou známy pouze odborníkům a neučí se o nich ve školních učebnicích. NATO je největší vojenskou aliancí v dějinách a její velikost teoreticky zaručuje vítězství.

NATO však v 90. letech 20. století **odmítlo** členství **Ruska**. Nedefinovalo se jako síla stabilizující kontinent, ale jako protiruská organizace, čímž riskovalo vyprovokování války v Evropě. Západ přepisuje historii tvrzením, že nikdy nepřijal rozhodnutí nerozšiřovat alianci na východ. V době **sjednocení Německa** však francouzský prezident François **Mitterrand** a německý kancléř Helmut **Köhl** nechali do Smlouvy o konečném uspořádání týkající se Německa (13. října 1990) zapsat, že **čtyři vítězné mocnosti nacismu zavedou opatření** k budování důvěry v oblasti **zbrojení** a odzbrojení, aby byl na kontinentu zaručen mír v souladu se zásadami **Helsinského** závěrečného aktu (1. srpna 1975). Tyto zásady byly znovu potvrzeny v prohlášeních z **Istanbulu** (Charta evropské bezpečnosti, 19. listopadu 1990) a **Astany** (2. prosince 2010). Stanovují: **právo každého státu uzavírat vojenské aliance podle vlastního výběru a v návaznosti na to povinnost každého státu nepřijímat bezpečnostní opatření, která ohrožují jeho sousedy.**

Proto **Rusko** nikdy **nezpochybňovalo** přistoupení států střední a východní Evropy k Severoatlantické smlouvě, ale vždy odsuzovalo umístění amerických vojsk na jejich území. Jinými slovy, **nezpochybňuje existenci NATO**, ale jeho fungování v rámci integrovaného velení. Budme přesní: dnes **nemá námitky** proti tomu, aby **Ukrajina, Finsko** nebo **Švédsko** vytvořily **spojenectví** se Spojenými státy a byly chráněny článkem 5 Severoatlantické smlouvy, ale **odmítá**, že by to znamenalo **instalaci amerických vojsk a zbraní na jejich území**.

Nejde o to, aby se zabránilo odpalování raket z jeho pozemní hranice, protože ponorky by se stále mohly přiblížit k jeho námořní hranici. Obavy Moskvy spočívají v něčem jiném. Na rozdíl od většiny států má Ruská federace v poměru ke své velikosti málo obyvatel. Proto nemůže bránit své hranice. Od Napoleonovy invaze v roce 1812 se naučila bránit tak, že se spoléhá na svou rozlehlost: odřízne útočnickovi zásobovací trasy a nechá ho v zimě umrznout. To je „**strategie spálené země**“, která vedla k opuštění Moskvy a přesunu veškerého jejího obyvatelstva na východ. Tato strategie však předpokládá, že útočník nemůže těžit z týlových základů v blízké zemi.

Tato strategie je také zdrojem nedorozumění. **Rusko** neusiluje o zónu vlivu v Evropě, jak to dělal Sovětský svaz **Leonida Brežněva**. Nemá ani imperialistické cíle jako carské Rusko. **Usiluje** pouze o to, aby se k němu **nepřiblížila** žádná velká **armáda**. Postoj, který nejlépe informovaní kremlologové neprávem označují za „paranoidní“, zatímco je dobře promyšlený.

Operativní umění

Zatímco v hollywoodských válečných filmech se objevují hrdinské iniciativy několika mužů, kteří zvrátí průběh bitvy, v ruských válečných filmech se hrdinové obětují, aby zdrželi postup nepřítele a umožnili ústup obyvatelstva. Rusové se nestydí utéct, pokud se tím vyhnou krveprolití.

☒ *Čečenští vojáci dokázali, že se stoupenci „střetu civilizací“ mýlí, a s pokřikem „Alláhu akbar!“ rozdrtili ukrajinské nacisty.*

Tento rozdíl vedl slovanské vojenství k představě „**operačního umění**“, které je na půli cesty mezi strategií a taktikou. Nejedná se o přemýšlení o rozmístění armád ani o vedení bitvy, ale o to, co by se dalo udělat, aby se nepřátelská armáda zdržela a bitvě se zabránilo. Západní armády se také pokoušely představit si „operativní umění“, ale nepodařilo se jim to, protože ho nepotřebují.

Z vojenského hlediska lze válku na Ukrajině shrnout takto: **cílem**, který veřejně vyhlásil prezident **Vladimir Putin**, bylo „**odzbroit a denacifikovat**“ Ukrajinu. Jeho realizace ze strany jeho štábu spočívala nejprve ve zmatení protivníků a poté v dosažení cíle, jakmile byla ukrajinská armáda dezorganizována.

Ruský generální štáb útočil ze všech možných hranic: z **Krymu**, z **Rostova**, z **Belgorodu**, z **Kurska** a z **Běloruska**. Ukrajinské armády tak nevěděly, kde se mají soustředit. V tomto zdánlivém zmatku ruská vojska zničila ukrajinskou protivzdušnou obranu a provedla nálet na Záporožskou jadernou elektrárnu, z níž získala nelegální zásoby uranu a plutonia, a několik vojenských laboratoří, kde zničila kontejnery s viry a dalšími biologickými zbraněmi [5]. Zničili **železnici**, když Západu nabídli poslat zbraně na frontu. Poté bojovali proti banderovskému **Azovskému** pluku v jeho pevnosti **Mariupol**. A nakonec čistí části **Doněcké** a **Luganské** oblasti, které obsadili Ukrajinci.

Mezitím se Západ **domníval**, že Rusové chtějí obsadit **Kyjev** a zatknout prezidenta

Volodymyra **Zelenského**, který nikdy nepatřil mezi jejich cíle, a pak že se chystají obsadit **celou zemi**, což rozhodně nechťejí. Takže došlo k nedorozumění ohledně Blitzkiegu. Spojené státy se **domnívaly**, že musí zabránit **rychlému pádu režimu**, zatímco měly bránit zálohy v Záporoží. Pak si myslely, že musí chránit **Oděsu a Lvov**, zatímco **Mariupol padl**. „Operativní umění“ Rusů se projevilo dosažením ohlášených cílů v rekordním čase, zatímco Západ si gratuloval, že zabránil dobytí vymyšlených cílů.

Západané jsou obecně tak pupkatí, že nebyli schopni myslet jako jejich protivníci. **Pentagon** byl o to snadněji **oklamán**, že většina důstojníků **nevěděla** o práci **straussianů**: o strukturování **banderovců**, o jejich spojení s krajně pravicovými složkami mnoha západních armád (**tajný řád Centuria** [6]) a o jejich tajných zbrojních programech [7].

AUTOR: Thierry Meyssan

ZDROJ: [1](#) / [2](#)

Překlad a české titulky v 1. videu: Admin Nekorektní TOP-CZ